

6. szám.
Február 6-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 hóra jan.—jun. **3** frt., és 3 hóra jan.—mart. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárznál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XV. kötet.

IDŐJÓSLATOK.

Ha Gyertyszentelő napján
Medve odújában marad,
Negyven nappal a szokottnál
Később látjuk a nyarat.
Napoleon — vagy mit mondok?
Medve maradt odújában.
Tehát a tél rövidültét
Várja az idő hijában.

Ha a pókok hálót fonnak,
Tartós szárazságot jelez;
Apáink is azt tartották:
Nagyon régi időjel ez,
Diplomaták — vagy mit mondok?
Pókok nagy sok hálót fonnak.
Gazda ember elméjében
Nagy oka van főni gondnak.

Ha a legyek és bögölyök
Szokatlanul csipnek, marnak,
Előjelül vehetni
Azt közelgő zivatarnak.
Csipcsup lapok — vagy mit mondok?
Légy és bögöly csipnek nagyon,
Mint hogy elektricitással
A levegő tele vagyon.

Ha György nap előtt mennydörög,
Jó aratást, termést várunk;
Kebünkben duzzad — a tárca
S tele lesz csűrünk, magtárunk.
Ágyudörgés — vagy mit mondok?
Mennydörgés már itt ott szállal;
— Adjon Isten búzát, marhát
Tele csűrrel, tele óllal!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádárhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Rigen halotam, mig talan gyerek voltam, ez a pildabeszidet: „Kirdis: felelet:

Agy egy darab kinyeret.“

Ugy laczik, minden kirdisre ez a felelet.

Ezer meg ezer kirdisek voltak mar tavaly is a vilagon. Volt török kirdis, felelet: Anglia, agy egy darab kinyeret, let angol kölcsön: — volt lengyel kirdis; felelet: agy ide az egisz kenyeret; — volt görög kirdis; felelet: ad ide kenyire keni Corfut, volt olasz kirdis; felelet: agy egy darab kinyeret, let 300 milio kölcsön —; volt mexicoi kirdis, let felelet 500 milio „agy egy darab kinyeret;“ — volt magyar kirdis: jaj bizony id van mig csak az „agy egy darab kenyeret. Ertül nem is szeretek trifalkoznyi. — Nem elig volt tehat edig ezer kirdis, most meg aszt olvasok, hogy van Bicsben tiz milio kirdis, Jaj, na tiz milio csak a kirdis. mig a felelet hat hany milio lesz akor?

Furesa vilagba ilünk.

Egisz vilag meg van aradva haborui indulatokal, mint mikor Tisza meg van aradva vizel. Eleinte csak esinalnak mindenüt töltiseket,

it ki ne szakadjon, ara ki ne szakadjon, ara ki ne menyen, Anglus kiabalya, muszka kiabalya, Török kiabalya; taposnak a gatot; mikor osztan latnak, hogy tehát mar nagyon arad viz; akor kapja magat az egyik, kilukasztja a másik oldalaba töltist, had menyen viz ara. Most aztan csak eczere az anglust önti el viz, pedig hiszen ő az ur tengeren; „rule the waves.“

No hanem anak mig izs örülök, hogy gyilkos „hatarozati part“ megbukta. Tudnyilik az a bicsi „hatarozati partie“ a *Resolutionspartei*. — Mig ök iteneg *plagiumot* csinalyak, s elveszik masnak a *nevit*. Usurpalnak johangzasu firmat; mint otkolon arulok a Johanna Maria Farinait. Hanem anyit sub rosa meg kel valanyi, hogy az a Schindler jól sindelyezte azt, a mi mig be sines tetejezve; hanem had utolyara mig izs csak az let beltüle, hogy *Herbstnek* a nevíbül, daczara egy syllabas voltanak, kit szot csinaltak, mondvan: „Herr, pszt!“

Egyibirant minden ugy van jól, a hogy van; mig a mi nincs izs. — Ezt in rigen mondok.

Tallérossy von Zebulon.

A z i k e s i g é k á l d o z a t j a.

(Humoresk: *Kakas Mártontól.*)

Azt mondja Wieland: absurdus dolog egy regény alapjául egy szót venni fel, melynek ki-mondásától függ a regény hősnék boldogsága, vagy szerencsétlensége. No hát jelentem alásan Wieland urnak, ha még él; ha pedig már meghalt, az örökösseinek, hagyományosainak, hogy igen is én vagyok élő, valóságos példaképe annak, hogy az ilyen absurdum nemesak lehet, hanem van is: én vagyok princa Biribinkernek bivaly bőrbe kötött élő kiadása, a ki beszélhet akármilyen szépet, okosat, egyszer csak a szemé közé nevetnek, ott hagyják, kilökik, és mindezt nem is egy szóért, hanem csak egy

szónak a farkáért. Nem tudok különbséget tenni az *ikes* és *nemikes* igék között.

Más embernek az olyan könnyen megy; én azt tartom a legnagyobb mesterségnek a világon. — Pedig én sem volnék valami ostoba ügyetlen ficzkó. Egyes golyóval két száz lépésről kilövöm tiz vadlúd közül a gunárt, de ha egy *ikes* meg egy *nemikes* ige áll egymás mellett, bizonyos, hogy három lépésről is a *nemigazit* lövöm meg. Ugy tudok lovat hajtani, hogy két sor kocsi között a pesti lánczhidon harmadiknak en *carriere* átvágtatok; de álljon csak egy akkora *ikes* ige az ut közepén, mint

az öklöm, szent: hogy felfordulok benne. Sok embernek van ilyen malőrje! Némely, ha tiz esztendeig tanítják tánczolni, se tudja eltalálni, hogy a jobb lábával, vagy a bal lábával kell megindulni a Walezében; no én is így vagyok ezzel a kétlábú conjungatióval, soha sem tu lom, hogy melyik a nyelvemnek a jobb lába, melyik a bal?

Aztán az a fatalis szokása a magyar embernek, hogy ha valaki az ikes ige ellen hibát követ el, azt egyszerre kiigazítja. Ha valakinek a csizmaszárából kifityeg a csizmahúzó galandja, azt nem szólítják meg annyian az utcán, hogy dugja be; mintha én valakinek azt mondom, hogy „jöjjék“ ide. Pedig mikor az mindegy.

Egyszer a ven léglőben azt mondom a pin-czérnek „hozzék nekem bifteket.“

Egy idegen ember, a kit soh se láttam, bele szól: „hozzon.“

„Hagyják nekem az ur békét!“

„Hagyjon.“ Igazítá ő ki.

„De már méltóztasson . . .

„Méltóztassék . . .

„ . . . megengedni, én nem kívántam, hogy velem ismerkedjen.

„Ismerkedjék.“

„Ördög pokol!“ Minden ember rajtam nevetett. „Rajtam pedig ne kaczagják senki! Tessen az urnak a látogató jegyem; holnap megverekedtünk. — Ne adjál bifteket kellner; nem eszek itt többet.

Az idegen pedig professori flegmával igazgatta ki minden hibás szavamat: „Kaczagjon, — tessék, adj, — eszem. —“

Dühös voltam, mint egy vadkan. A fejbe vágás szerencsére nem ikes ige. Majd meglátom, tudja-e azt ugy parirozni ellenfelem, mint emezt. —

Csakugyan megverekedtünk azért az ostoba ikes ígéért.

Hires vivó voltam, fel sem tettem magamról, hogy valaki megvág hasson.

Mikor szemközt álltunk, még hetykélkedni kezdtem: „aztán vigyázzék magára, hogy jól verekedjen.“

„Vigyázzon, hogy jól verekedjék“ igazita ki ellenfelem, s mig én ezen elbámultam, olyat szabott az oldalamba, hogy jobb se kellett.

Szerencsére a kard nem volt nagyon éles:

„folytassuk! kiabáltam én, akarom, hogy nekem is elég tétessen.“

„Tétessék!“ S azzal azt vettem észre, hogy a kardja hegye a jobb szemöldökömtől a térdem kalácsáig úgy húzott végig, mintha csak léniával rasztriroztak volna két rubrikára. Ez aztán elég volt. Ilyen nyomatékkal nem hiszem, hogy tanítottak volna valakit a nyelvtanra.

Hanem hát ez a leczke sem fogott rajta n.

Egyszer a vármegye gyűlésen akartam valami dictiót tartani. Nagyon okos beszéd volt az; abban az időben, még 47 előtt. Az adófizetés ellen akartam beszélni; pedig hogy áldának most, ha akkor az indítványom keresztül ment volna.

„Tekintetes Karok és Rendek“ — mondték. Legjobb principium az államgazdaszatban az, hogy jussék is, maradék is . . .

Dehogy mondhattam tovább.

„Jusson, maradjon!!!“ hangzott felém minden oldalról, álló és ülő emberektől még a karnatról is. Dölyfösen tromfoltam vissza.

„Nem hiszem, hogy e grammaticai észrevétel e helyre tartozzon.

„Tartozzék!“ Kiáltott az egész terem köröskörül.

„Uraim, én nem szónoklom (most már csak jól mondtam) ujmódiasan.

„Szónoklik-e?“

„Vagy hát szónoklok, akartam mondani; hanem hogy mindenki felvilágosodjon.

„Felvilágosodjék.“

„Igen, hogy felvilágosodjék és kiderüljék!“

„Kiderüljön!“ Most már az egész frequentia hahotával kaczagott rajtam.

„Üssön, vagy üssék bele a magas menykő, ha a felvilágosodásnak, meg a kiderülésnek külön regulája van, holott egyet jelent! —“

Azzal leültem.

Átellenben ült a főfiskus, a ki mindig bo-szantani szokott; az most valami összece-savart papirt hajított oda hozzám.

Kibontottam; ez volt beleírva: „öcsém! mielőtt beszélte volna, arra fogadtam, hogy indítványoddal megbukol, hanem azt nem hittem, hogy megbuksz!“ — s még az átkozott x-el irta, így hogy megbux!“

Többet nem mertem a számat felnyitni a gyűlésen s ihol van ni, most aztán fizethetjük az adót!

Lord Feuerbrand laboratoriuma.

— Héj: Sire! Mit gondol ön? pipára gyújtani a puskaporos toronyban! Goddam. — Vigyázzon ön, hogy hova dobja el azt az égő gyufát?

Hangos szoba.

Ablakom egy kertté váltott,
Nyílnak rajta szép virágok,
Ha szagolnám: van-e szagja?
Biz az orrom hozzá fagyna.

Zúzmaráz és jégvirág van,
Ők virítanak nyolcz „táblában,”
Nem csuda, hisz' mintha itt benn
Muszkaország vón' viziten.

Dideregve tapasztalom,
Hogy még ebben is van haszon:
„Az ily rózsás ablakon át
„Nem látszik a busúlt világ!

Biczegő Dani.

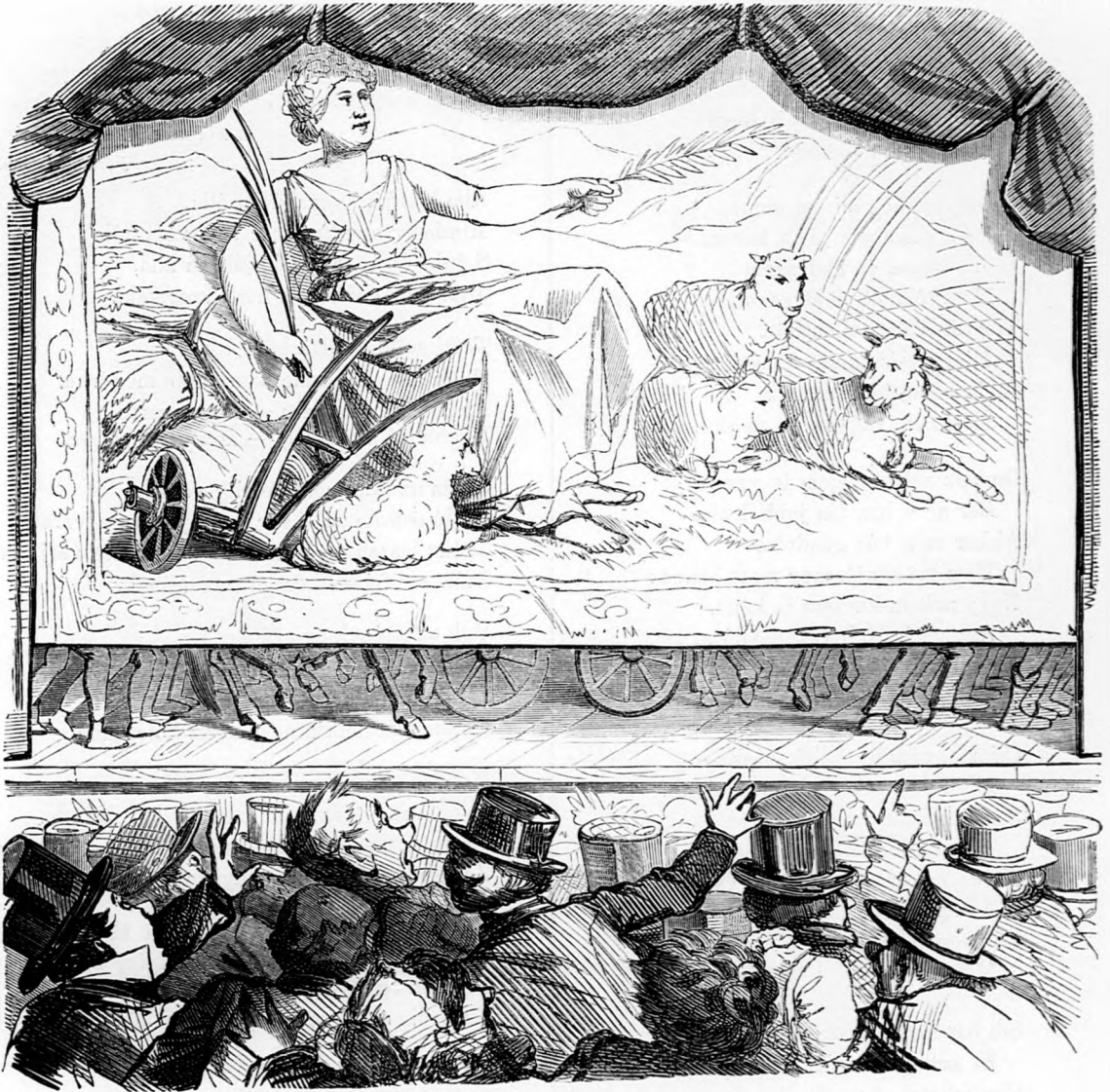
Sánta epigrammok.

Nem megyek én hozzád többet már esti világnál,
Mert a palánk ha magos, futva ugorni bajos.
Istenek oly édes pihegő kebledre pihenni,
Ámde nem édes fát tart botul édes apád.

Három a táncz mondá nagysám és el nem ereszte,
Három a táncz meg lett, bár oda lett derekam;
Kedves szép nagysám, ön igaz jól érti a tánczot,
Csak hiba, hogy nem hágy szünetelésre időt.

Házasság két kéz, jobb férjem uram, bal az asszony,
A mit a jobb kéz tesz, azt balnak tudnia nem kell.
Hát mit a bal kéz tesz — jobb fele tudja-e azt?

É r d e k e s d r á m a.

— Még föl sincs egészen húzva a függöny, a publikum csak a lábakat látja az előadásból, még is rendkívüli érdeklődéssel kezd már iránta viselkedni. *)

*) Csoda történt! Mialatt e képet kimetszették, az alatt már az első felvonás el is kezdődött.

Jámbor sohajtások.

Hideg szelek süvöltöznek,
Csupa jégcsap a bajúszom ;
Fázik testem, fázik lelkem ;
Holnapig tán ki se húzom.
Kikandikál a lábújjam,
Olyan színű mint a szeder . . .
Mért nem vagyok, én istenem !
Csizmakészítő sihedér ! . . .

Ez ugyan még mit se tenne,
De a czombom, de a kezem. —
Én kabátom, én nadrágom !
Most rólatok emlékezem.
Titeket is úgy elhordott,
Mint a csizmámat a manó . . .
Én istenem, jó istenem !
Mért nem vagyok én most szabó.

De hisz nekem fejem is van . . .
Bár ne volna, tán jobb lenne.
Akkor az a bús gondolat
Nem születnék meg most benne :
Hogy nekem kucsma is kéne,
Asztrakános, hetykén álló . . .
Én istenem, jó istenem !
Volnék én sipka csináló !

Csizma, nadrág, kabát, sipka —
Mind nem sokat nyomó dolgok.
S nélkülök is szegény pörén
Tudnék biz én lenni boldog.
Ah de mikor — ah de hol van
A káposzta, a jó zsiros? —
Én istenem, jó istenem !
Mért nem vagyok én traktíros !

Sőt bár fázom, s éhezem is,
És szomjazom mint egy spongya :
Egy feltétel alatt válnék
Még belőlem úr e rongyba' :
Lenne szivar, sok kabánosz,
Hogy még adhatnék is másnak
Én istenem, jó istenem !
Csinálj engem trafikásnak ! —

Milyen hiú vágyódások !
Csak most vettem tisztán észre,
Hogy én későn változnám át
Sipkás-, szabó- és cipészre.

Azért egyre ásitok csak : . . .
Legyen tág ingyenszállásom !
Szerkesztőnek tégy, istenem !
Arra kérlek hát aláson.

Flótyás Péter.

A h i t e l.

(Költői lebeszélés.)

Motto : Mindent a tanítás tesz.

*Pörkölt István. *)*

Álla az ifjú, nagy búsan álla,
Mint hogy egy krajczár sem vala nála ;
S épen azért félt : felaszik az álla,
Mert nem ebédelt, s nem vacsorála.

Teszi az ujját orra hegyére,
Hogy ha a jó eszme hamarabb megérne.
Az az eszme a mely — pusztá zsebére
Meghozna az áldást, — aranyesőt végre.

És im az ötlet nem sokáig várat,
— Jó ostrom az éhség, könnyen vesz várat,
„Pénn leszen — hitemre! — kis ideig várj csak !“
Szóla az ifjú — korogó gyomrának.

Volt az ifjúnak egy hitelezője,
Annál volt zálogba valamennyi könyve.
Jaj de hiába kérne immár tőle,
Hypotheka nélkül nem ad az kölcsönbe.

Megyen az ifjú egyenest hozzája . . .
„Voltam oly bátor . . . ‘ah alász’ szolgálja’
„Nem vesztegetek szót, tudja miért . . .“
„Áh ja — Zálogba mit hoz, s mennyi tetszik rája . . .?“

„Jó uram bocsánat, — irt szűmre töltsön . . .
Légyen olyan jó, — adjon csak úgy kölcsön.
Nincsen egyebem, mint — ez a felöltöm,
Ez pedig télen, szükséges egy öltöny . . .“

Szóla amaz rá, savanyú pófával,
Szóla imígyen : így szállni nem áttal !
„Nem tehetem meg, mert hátha kárt vall . . .
Nem hitelezhetek — szembe magával.‘

„Mit? nem hitelezhet? hitelem tán nincsen ?“
„Biz’ nem igen van drágalátos kincsem.
Ablakon vetem ki pénzem inkább, mintsem
Önnek hitelezzek, — isten úgy segítsen.‘

*) Pörkölt István hazánk egyik hírhedt művésze. Született Nagy-Körösön elég magas szülőktől ; jelenleg Pesten tartózkodik, s tiszteli a honmaradottakat.

„És ha én önnek megmutatni tudnám
Hogy *hitelem* van, önnél uram, ugy ám! ?
Már arra kíváncsi vagyok hallja csúnyán'
Szóla amaz rá — öklibe fúván.

„Hogyha kíváncsi — megmutatom egybe.
— Amde fogadjunk 5 veresbegybe. . . .“ *)
A fogadás áll' — szól mohón az, — s ejnye!
— Gondolá — lehetlen hogy ezt meg ne nyerje.

„A fogadás áll. Hallja tehát mostan
Hitelem van önnél — abba fogadtam.
Nézze meg immár, — ott azon sarokban —
*Hitel'*em önnél — könyveim közt ott van!

„És a *Hitel'* ott volt. (Széchenyitől irva.)
Nézi az ipse, nézi mint egy birka.
Amde a viccet méltányolni birta, —
S lön az ifjúnak 5 piros forintja!

K. L.

Gymnasiumi tréfás jelenetek.

I.

Tanár. Tudjátok-e a német radiceseket?

Tanulók. Igenis.

Tanár. Hát mondja meg Szépfő Károly, mit tesz magyarul „kalap?“

Sz. „Hut.“

T. Hát „ujj?“

Sz. „Finger.“

T. És „Fingerhut“ német szót, hogy mondja magyarul?

Sz. „Uj kalap.“

II.

Tanár. Pleonasmus elkerülése végett *elegendö* s *illendö* helyett kell mondanunk *eleg* és *illö*. Mondja ezt el még egyszer nekünk Köteles József!

Köt. „Elegendö“ s „illendö“ helyett stb. (ismétli a tanár szavait.)

Tan. Jól van. „Elegendö!“

III.

Mialatt a tanár a calculusokat cathologusába írja, tanulói közt lárma keletkezik; a tanár nagy méreggel förmed egyikökre: „*Schramek Ignác!*“ ne kényszerítsen, hogy *nerénél* megszólítsam!“

S. I.

Amerikai hivatalczímek.

Egy massachussetti összeírás sorozataiban ilyen hivatalok is vannak feljegyezve: „mindenki szolgája,“ — „zsugori,“ — „philantrop,“ — „practicus keresz-

*) Értéke egy-egynek 100 ukrajczár.

tyén.“ — „a miből csak pénzt lehet látni,“ — „vad ember,“ — „uralkodó,“ — „botrány csináló.“ — „Semmi sem.“ E legutóbbi lajstrom a leghosszabb.

A bolondok estéje.

X. Te, el kellene mennünk a bolondok estéjére. Mit kellene csinálni magunkból, hogy nagyon bolond legyen?

Y. Menjünk oda így, a hogy vagyunk.

Classicus fordítások böngészete.

„Januárban a tüzelőfa előtanácsosai 17 ezer ölet *csaltak!*“ (Értsd: im Jänner *betrogen* die Brennholz-Vorrüthe 17,000 Klafter.)

„A porosz tábornagy felszólította a dán tábornokot, hogy 24 óra alatt *kisöpörtesse* Schleswiget. (Soll Schleswig *räumen*.)

A gazdag Flóra.

X. Te, ki lehet ez? Itt olvasom az újságban, hogy az eperjesi lyceumban van Felső-Magyarország *leggazdagabb Flórája*. Vajjon kinek a leánya lehet az?

Y. Nem tudom, de jó partienak kell lenni, ha már az újságba is kiteszik, hogy gazdag.

X. Ha csak hogy nem valami vén?

Y. Hogy volna vén, ha csak most jár még az iskolába.

Adomák.

Mikor Petőfi azt a rettenetes szomjas verset írta: Mért nem tesz az Isten most csudát, változtatná borrá a Tiszát; hadd lehetnék én meg a Duna, hogy a Tisza belém omlana. Volt Szigeten egyénekes úri ember, a ki a bort, „nem veté meg“ — olvassa, ismét elolvassa a verset — s nagyot csap öklével homlokára: hohó — Petőfi barátom! nem innál te abból egy cseppet sem, mert majd eleibe fekünném én annak itt Szigeten.

F— hajósi tisztartó hosszabb ideig távol lévén, midőn hazatért, nagy öröm volt a háznál.

A gyerekek sirtak és nevettek örömiükben, a Csoki meg, e bizalmas, kutyarenden lévő kegyencz, ugrált gazdájára s a viszontlátás édes örömének fülsértő nyilatkozványát adá.

— Örülj Csoki — szól Guszti gyerek nevetve és könnyező szemekkel — látod, *hazajött apánk!*

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Könnyű megfogni az ördögöt, de nehéz eleresztetni.

— — (Kend csak már megkapta a mesterlevelet, már most mikor kezd majd hozzá a csizma varráshoz!) Hát majd mikor *Deák Ferencz*, mint tiszteletbeli *nemzetgazdasszonyok-elnöke*, elkezde becsináltot főzni, mikor *Ghyecz Kálmán* mint komáromi tiszteletbeli *dalárda-elnöke* elkezde solót énekelni, mikor *Nyáry Pál*, mint afrikai *rabszolgafelszabadító* társulat tiszteletbeli tagja, elkezde rabszolgahajókat a tengeren elfogdosni; mikor *Pákh Albert* elkezde éjszaka az ágyból kiugrálni, hogy mint tiszteletbeli *tüzoltó*, Aradon kiütozt tüzi veszedelmeket oltogasson: — akkor egyszeribe elkezdek én is csizmát varni, mint tiszteletbeli csizmadia. — Hanem addig csak hadd dolgozzanak a legények.

— — Egy bizonyos hivatalos jelentésben következő hirdetmény olvasható: „*néhai* N. N. önkényes birói zárt *kér* javaira.“ Ez az első eset, hogy halála után valaki mulandó földi javairól gondoskodik. — Valószínű, hogy a „*néhai*“ nem mulasztotta el a más világon stemplit üttetni a kérvényére s hihetőleg hiteles tanúkkal koramizáltatta a dokumentumát, s a tárgyaláson okvetetlen egy megholt ügyvédnek a lelke fog megjelenni helyette.

— — Ki mondja, hogy nincs nálunk nemes verseny? A budai népszínházban az Ördög piluláit adják, tündéri bacchans tánczczal, a közönséget ez oda vonja. A pesti nemzeti színházban erre az „*álarczos bál*“-t adják! még tündéribb bacchans tánczczal, a közönséget ez visszavonja. Erre a pesti német színházban *debardeur bál* okat adnak; ez meg a közönséget tökéletesen kihúzza.

— — (No a dán kormány alig van jó szándékkal az exequáló hadseregek *bőre* iránt?) Miért? Azért, mert zsidót küldött ellenük tábornoknak.

— — Valami tudós kitalálta, hogy az állatokat meg lehet fagyasztani, aztán télire eltenni, s megint felébreszteni. (Az bizony jó volna, csak legalább a lábás jószágot kiteleltethetné az ember — jéggel.)

— — Párisban halakat találtak egy artéziai kutban, senki sem bírja kitalálni, hogyan kerülhettek oda? (Hát bizonyosan olyan mélyen fúrtak le a földbe, hogy átlukadtak vele a tulsó oldalra, s most onnan az Oceanusból jönnek át a kutba a halak.) Mondasz valamit. Ha erre Napoleon rájön, sokat megtakaríthat vele; Párisban bedobálja a katonáit a kutba, s azok Americában bukdácsolnak ki a vízből, nem kell őket Mexicóig szállítani.

— — Egy német lap azt mondja a *sült tökről*, hogy az a „*magyar banaan*.“ — Ez legalább megtiszteltetés.

— — Lymairac nevű francia újságíró az utczán fogták el adósság miatt s becsukták. *Jaj minékünk, ha ez kiszabadul!* Az csodálatos tünemény, hogy minden ilyen adósok büntönéből kiszabadult újságíró azon kezdi, hogy a lengyeleket, meg a magyarokat szidja; — vajjon mi oka lehet ennek?

— — (Azt mondja egy divatlap, hogy az ő czikkeiből nem hiányzik valami só, nem jut eszembe, mi-csóda só!) Tán *attikai* só? (Dehogy az?) Vagy tán *marha-só*? (Talán az.)

A schleswig-holsteini csatatérről.

De már nem tréfálnak! Ennek fele se barátság. Így állván a dolgok, én is rögtön *szabadságért* — — nem harczolok; — hanem folyamodom; és megyek haza.

A ravennai Fechter
nem *turner*, hanem *returner*.

Bolond Miska collegának.

Szerkesztői sub rosa.

— Ugyan, az Idők Tanuja áldjon meg, adass már valami újabb datumu hirdetést a Hon inseratumaiba; még mindig így kezdődik ott az előfizetési felhívásod: „Azon váratlan pártolás, melylyel *most octoberben*“ stb.

Laptulajdonos és fűmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövevénytelep 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Pollák*.